

Děti vyběhly ven a dívaly se za houbou, jak o jedné noze skáče neznámo kam.

ho, trochu lupenatého. Tvářilo se to kysele, tedy spíš zeleně. Hodně zeleně. Nepřívětivě. Jako by se tomu mělo udělat každou chvíli špatně. Nebo tomu už špatně bylo.

Horákyně té houbě, která se skláněla nad knihami, nevěnovala pozornost. Pečlivě nanášela dubový lak na své krásné nehtíky. A protože tím způsobem lenošila i nelenošila, bylo jí vlastně moc krásně. Nebyla by to ale horákyně, kdyby jí u toho všeho nebylo taky „nekrásně“. A to byl ten problém.

Několikrát foukla na nehtíky, položila nohy na zem, dala si nohu přes nohu a zahýbala prstíčky, aby přivítala hosty.

„No, to vás ráda vidím, pane Blboune, koho mi to vedete na čaj?“ zašveholila zvesela a houba zvedla jedno oko, aby si nově příchozí prohlédla. Nohu přes nohu si dát nedokázala.

„Ehm...“ odkašlal si Blboun Nejapný a trochu se styděl za svou lysou hlavu. A přemýšlel, co je to za houbu. Netušil. Znal herbář, zahradnickou ročenku z třinácti různých let, veterinárního poradce, knihu *Poznáš mě, když kvetu?*, ale atlas hub nějak zanedbal.

Horákyně se překvapeně, leč mile dívala na něj i na děti. Blboun odtrhnul zrak od houby opětovně zahloubané do hlubokých hlubin knih a představil své dva staré kamarády.

Horákyně uvařila horký, kouřící lipový čaj s medem a posadila své hosty ke stolu. Tísnil se vedle houby a ta vypadala, jako by o nich opět ani nevěděla. Občas pokývala hlavou, občas se zatvářila kysele, občas vesele a mezitím se tvářila zeleně.

Horákyně povídala, že houba je naprosto úžasný tvor, protože ona je díky ní gramotná negramotná. Horákyně umí

